

1. Leves, veszekedéssel tálalva

Úgy emlékszem, hét éves lehettem, mikor nagyapám először elvitt egy autóversenyre. Ő maga szerelőként dolgozott, a megmértetések előtt ő készítette fel a kocsikat. Emiatt számomra előkelő helyről nézhettem végig a versenyt - közvetlenül a rajtvonalnál ülve, mely egyben a célvonal is volt, az első sorban. Először féltem, hangos volt és rémisztő, később viszont megszoktam, és együtt drukkolunk nagyapámmal annak az autónak, aminek ő viselte gondját. Ugyan nem lett győztes, nekem mégis nagyon sokat számított az a nap. Onnantól kezdve mindig együtt mentünk oda, hamarosan már én is segítettem neki az előkészületekben, így tanultam meg először szerelni, majd lassanként vezetni is, ott, a versenypályán. Mindig akkor gyakorolhattam, amikor közel s távol egyetlen másik lélek sem volt rajtunk kívül, olyankor is csak óvatosan, lassan kormányozgatva.

Azt sajnós már nem élhette meg, hogy megszerezsem a jogosítványomat, amint erre lehetőségem nyílt, ahogyan az első versenyemen sem vehetett már részt és az első győzelmemet sem ünnepelhette meg velem. Hiányzott nagyon a jelenléte, azonban a versenyzés szeretete megmaradt utána is.

Apám viszont nem örökölte tőle az autók szeretetét, sőt, a lehető legellentétebb irányba fordult - a biológia és a tudományok felé. Az egyetemen ismerkedett meg anyámmal, az egyik közös órájuk és egy beadandó kapcsán. Sohasem nézték jó szemmel az előrehaladásomat, mindketten az egyetem és a tudományos karrier felé próbáltak terelni, sikertelenül. A gimnáziumot ugyan kiváló eredménnyel végeztem el, az egyetemi jelentkezéseim viszont „véletlenül” nem jutottak el a címzetekhez. Ehelyett inkább otthon maradtam, kisebb szereléseket vállalva, hétvége pedig versenyezve.

Ezt azonban csak a balesetig túrték. Az egyik szombati alkalommal ugyanis az enyhén szemerkélő eső csúszóssá tette a pályát, ahol egy kanyart nekem sikerült volna bevenni, viszont a túlságosan közel lévő, mögöttem álló versenyzőnek nem sikerült, mindkettőnket felborítva ezzel. Csupán néhány karcolással megúsztam az esetet és egy enyhe agyrázkódással, viszont a másik már nem volt ilyen szerencsés, több helyen eltört a karja meg a lába. A szüleim nagyon lehordtak és örökre eltiltottak a versenyzéstől.

Ez azonban engem nem állított meg, az utamat sem változtatta meg. Napközben továbbra is szerelgettem, éjjelente viszont kiszökdöstem. Az előnye annak, hogy Houston közelében, Texasban élünk, hogy itt nem csak hivatalos versenyeket tartanak, hanem szinte minden éjjel van valami utcai, kevésbé törvényes verseny is. Az ott elért eredményeimmel sikerült annyi nyereményt bezsebelnem, hogy teljesen felújítottam a balesetben összetört, majd olcsón összetákolat autót, egy régi Mazda RX-7-est, amit nagyapám hagyott rám. A szüleimnek azt mondtam, hogy több szerelést vállalok mint régebben. El is hitték, mivel mindketten napestig dolgoztak egy kutatólaborban, így többnyire csak vacsoraidőben találkoztunk.

- Milyen napod volt ma, Liam? - kérdezte anyám, miközben a forró levessel teli lábast az asztal közepére helyezte. Kémikusként, a laborban hozzászokott a forró dolgokhoz, így egy lábos már meg sem kottyant neki.

- Csak a szokásos. A szomszéd gyújtása megint tönkrement. Mondtam neki, hogy szerezzen végre egy görénycsapdát, de csak nem hajlandó rá - válaszoltam, miközben elkezdtem megtölteni a tányérom.

- Rendes ember, én kedvelem. És az egyetemen dolgozik... igazán kérhetnél tőle egy kis szívességet, ha már ennyiszer megszerelted a kocsiját.

- Anya!

- Eleanor, drágám, ideadnád inkább a sőt? Hiába vagy kémikus, a vacsorát sose szózd meg rendesen - próbálta meg apám elterelni a témát. Mindig is ő próbált lenni köztünk a békebíró, de ő sem bírta ezt a szerepet sokáig. Nagyjából három percig. Úgyhogy én is inkább gyorsan témát váltottam.

- És nektek milyen napotok volt? Történt ma valami érdekes? - kérdeztem, miközben odanyújtottam apámnak a sőt.

- Semmi nagy áttörés, a Nobel díj továbbra is elég messze van. Nem egy egyszerű vírus ez a veszetség. Minnél inkább ki akarjuk fejleszteni az ellenszert, annál inkább ellenállóbb lesz. Ráadásul még gyorsan is kell dolgoznunk - szomorodott el anya - ma megint elvesztettünk egy kutyát. Egy hete hozták be. Látnod kellett volna a kislány arcát, aki a gazdája volt, tele volt reménnyel, hogy majd mi meggyógyítjuk az ő kis Fifijét - elmorzsolgott egy könnycseppet a szeme sarkából.

- Látod, ezért sem szeretnék ezzel foglalkozni. Az autók legalább javíthatók.

- De az életed is könnyebben elveszik.

- Pont ugyanannyira kell óvatosan bánni velük, mint a veszett kutyákkal. És különben sem történt semmi bajom.

- De csak egy hajszálon múlt! - szállt be mostmár apám is a vitába.

- Apádnak igaza van. Nem sokon múlt, hogy elveszítsünk.

- Elveszítsetek? Minden egyes nap veszélyesebbnél veszélyesebb anyagokkal dolgoztok, veszett állatokkal - hangsúlyoztam a veszett szót azzal, hogy tenyérrel az asztalra csaptam. A poharak megrezdültek, a sőtartó felborult.

- Úgyhogy szerintem nem lehet egyetlen szavatok sem arra, hogy nekem EGY-SZER majdnem bajom lett.

- Veled ellentétben mi ellenőrzött környezetben, védőfelszerelésben és egymásra vigyázva dolgozunk, nem pedig mindenáron csak a sikert hajszoljuk.

- Viszont ha valami nem sikerül, rögtön leohad a lelkesedésetek és búval töltitek meg ezt a házat. És mi lesz akkor, ha egyszer sikerül? Utána mihez kezdetek?

- Mindig lesz mit kutatni. Te viszont ezt akarod csinálni? Folyamatosan autót szeretgetni életed végéig?

- Még mindig kisebb lelki teher ha nem sikerül megcsinálni elsőre és mindig van második esély.

- De így nem segítesz a világnak!

- Nem is akarok - álltam fel, és a szobám felé vettem az irányt.

- Csak azt szeretném csinálni, amit élvezek is - motyogtam inkább csak magamnak, ahogy becsuktam magam mögött az ajtót. Hallottam, ahogy befejezik a vacsorát, majd elmennek zuhanyozni, végül bevonulnak a szobájukba.

Aznap éjjel is tartottak egy versenyt, nem messze otthonról. A díj ezúttal elég tetemes volt, és nagy szükségem volt egy szett új féktárcsára már, ami nem kis összegbe került. Időm még volt a kezdésig, és mivel a konyha már kiürült, kiosontam, hogy bepótoljam az elmaradt vacsorát. Úgy, hidegen, közvetlenül a lábosból ettem levest, a lehető leghalkabban, majd lezuhanyoztam és átöltöztem. Egy kék farmer, a vékonyabbik talpú sportcipőm, egy fekete póló és egy kék pulcsi alkotta az aznap esti öltözékemet.

A közvetlen szomszédunk, Mr. Grunner minden este tíz órakor ért haza, öreg csotrogánya szerintem egy idős volt a tulajdonosával. Karban nem nagyon volt tartva soha, így mindig hangos berregéssel és kattogással érkezett meg. Ezt a zajt kihasználva álltam ki a felhajtónkról minden este, mivel tökéletesen elnyomta a Mazda hangját.

Ma este azonban Mr. Grunner valami miatt egy fél órával később ért haza. Lehet, hogy a munkahelyén tartották fel (bár mi oka lenne a könyvtárban tovább

maradni), vagy útközben történt valami, de addigra már nagyon ideges voltam. Amint meghalottam befordulni a sarkon, kiugrottam az ablakon, elszuriantam a szüleim szobája előtt, majd bevettem magam a kocsimba. Mire Mr. Grunner betolatott a garázsába, én már az utca végén fordultam ki, majd padlógázzal indultam el a verseny helyszíne felé.

Preview

2. Életem legjobb éjszakája

Öt perccel a kezdés előtt érkeztem meg. Leparkoltam a rajtrács legvégén, majd kiszálltam és elindultam megkeresni az egyik szervezőt. Két oldalt kisebb tömeg verődött össze, más versenyzők barátaiból, a keskeny járdán szorongtak. A rajtot jelző villanyoszlop piros szalaggal volt körbetekerve. Szerencsére hamar ráakadtam az egyik főbb szervezőre, Camilra, aki épp egy ismeretlen nővel beszélgetett. Az ismeretlen magas volt, hosszú, fekete haja szabadon lógott egészen a háta közepéig, vékony testét fekete bőrruhába bújtatta. Ahogy közelebb értem hozzájuk, Camil észrevett.

- Hát itt is vagy! Már azt hittem nem is jössz. Keira, bemutatom neked Liamet, az egyik legjobb versenyző a városban! - mondta, miközben felém nyújtotta a kezében szorított tabletet.

- Üdv! Bocsi, Mr. Grunner később ért haza ma mint kellett volna - szabadkoztam, majd aláírtam a nevem a digitális jelentkezési lapra, majd vissza nyújtottam Camilnak a tabletet. Ahogyan elvette, összeérték az ujjaink, amitől kissé elvörösödtem. Gyönyörű lány volt, hosszú, szőke haját többnyire egy fonatban hordta, kék szeme pedig egyenesen ragyogott még az utcai lámpák fényében is. Mellette az én kócos, halványszőke hajam kimondottan ápolatlannak tűnt. Ugyan sosem kerültünk egymáshoz túl közel, nagyon szívesen elhívtam volna egy randira, és tudtam, hogy mélyzöld szemem és versenyzői tudásom elég is lenne hozzá. És a humoromat is imádta.

- Ne bámulj így, te számár, inkább ülj vissza a volán mögé és nyerd meg ezt a versenyt is! Két perc és kezdünk! - fordított vissza a kocsim felé és nyomta a kezembe a térképet.

- Sok sikert! - szólt utánam Keira is. Érdekes egy nő. A verseny után meg fogom kérdezni Camilt, hogy kicsoda. És talán el is hívom végre egy randira.

Visszaültem a kormány mögé, megmozgattam egy kicsit a tagjaimat és bemelegítettem a motort. A térképet begyűrtem a rádió elé, már megvolt a megfelelő pozíció, hogyan látom azt a legjobban. Egy pillanatra lehunytam a szemem és vettem egy mély levegőt. Majd megmarkoltam a kormányt.

A rajtvonalnál, előttem tíz autóval Camil egyik barátnője sétált ki az út közepére. Nem tudom hogy nem fázott - a nadrágja rövidebb volt mint az alsónadrágom, mellé egy vékony trikó volt rajta. Két karjában egy-egy zászlót szorongatott. Fel emelte a levegőbe, mire mindegyik kocsi motorja felbőgött, várt néhány pillanatig, majd egy gyors mozdulattal lefele rántotta a zászlókat, a föld felé fordítva őket.

Az első két autó azonnal kilőtt, a többiek pedig kissé lassabban indultak útnak, ezzel alaposan visszatartva engem is. Rápillantottam a térképre. Pár elég szűk kanyar után lesz egy jó hosszú, egyenes szakasz. Ott valószínűleg lesz esélyem feltornáznai magam legalább a harmadik, talán a második helyre. De előbb el kell jutni odáig.

Ahogy áthaladtunk a rajtvonalon, a versenyzők egy kissé szétbomlottak, utat nyitva maguk közt nekem - bár nem a legbiztonságosabb megoldás, de sikerülhet. Visszaváltottam és padlóig nyomtam a gázt, majd átcsúsztam a szűk nyíláson. Remek. Kettő letudva, már csak nyolc van hátra.

Az előttem lévő kocsi hátulján ismerős matricákat vettem észre. James, aki középiskolában volt a padtársam, ma is feleslegesen próbálkozott. Amióta csak megszerezte a jogosítványát, ő is minden versenyen részt vett, amin csak tudott, de hiába - még ha az első helyről is indult, akkor is utolsóként végzett. Egy kicsit csodáltam is a kitartása miatt. Ismerve a vezetési stílusát, úgy tettem, mintja jobbról meg akarnám előzni, majd mikor ő is arra húzódott, hogy ne tudjak mel-

lette elmenni, hirtelen balra kanyarodtam és elhúztam mellette. Ahogy elé értem, felkapcsoltam egy pillanatra a vészvillogót, megköszönve neki az előzékenységét. Elvigyorodtam a gondolatra, hogy most valószínűleg magában dühöng, ahogy ismeri a kocsimat - nem volt nehéz, türkizkék színe ugyan nem volt a legférfiasabb, de én imádtam és mindenki könnyen fel is ismert.

Az első szűk kanyarhoz érve a belső ívre húzódtam, ahogyan a többiek is mind. Amíg ki nem érünk az egyenes részre, meg az utána következő enyhe ívekre, szinte esélyem sincs a maradék hét helyezésen bármit is javítani. Így hát engedelmesen, szorosan követtem az előttem haladó fekete, BMW Z3-at. Az utolsó kanyarhoz érve kissé kifelé húzódtam, majd amint egyenesbe kerültünk, tövig nyomtam a gázt. Mire a BMWs egyáltalán megtalálta a gázt, addigra én már előtte voltam. Már csak hatan vannak előttem. Elég hosszú volt az egyenes szakasz, így a következő ellenfelemet gond nélkül utol tudtam érni, hála a nemrégiben felújított turbó rendszeremnek.

A szakaszt egy enyhe jobbkanyar zárta, amit a piros, szintén BMWt vezető srác egy kicsit elszámolt, túlságosan behúzódvá középre, épp elég helyet hagyva nekem az előzéshez. Remek, még egy letudva.

Az első öt autós mostanra egy kis bolyban haladt, lehagyva mindenki mást. Nekem is eléggé bele kellett húznom, hogy megnyerhessem a versenyt. Fenébe Mr. Grunnerel, hogy pont ma este kellett neki későn hazaérnie. A térképre pillantottam. Nagyon gyorsnak és ügyesnek kellett lennem. A cél előtt lesz egy utolsó kanyar. Ha sikerül addigra beérnem őket, akkor lesz esélyem ott mindnyájukat megelőzni.

- Gyerünk, gyerünk, gyerünk... - mondogattam mind magamnak, mind a kocsimnak, miközben majdnem átszakítottam a padlót, úgy nyomtam a gázt. A Sors istenei meggondolták magukat és segítettek nekem, utolértem a konvojt még a kanyar előtt.

- Ez szoros lesz - szűrtem a fogaim közt. Egy kicsit rágyorsítottam, majd a kuplungot benyomva másodikba raktam a váltót. Jobb lábamat a gáz felett tartva lendületből tettem meg az utolsó pár métert, majd a kéziféket egy gyors mozdulattal felrántva és a kormányt jobbra tekerve egy drifttel bevettem a kanyart, megelőzve mindenkit.

Semmivel sem összehasonlítható hang hallatszott - elszámoltam magam és a mostmár második helyen lévő autóval sikeresen festéket cseréltem, rajta hagyva egy türkiz csíkot, az enyémre pedig szerezve egy feketét. Képzelem, milyen dühös lesz és én is, most azonban másra kellett koncentrálnom. Amint egyenesbe fordultam, beletapostam a gázba. Magát a kanyart nem volt elég bevenni, még meg is kellett tartanom ezt a helyet. Szerencsére már csak egy rövid, egyenes szakasz volt a célig. Ugyan a fekete kocszi mögöttem elég közel volt, sikerült kitartanom, és elsőként elhaladni a kockás zászlót lengető lány mellett.

Ahogy végre sikerült megállnom és kissé remegve kiszállnom a kocsiból, Camil vetette magát a nyakamba.

- Gratulálok! - kiabálta a fülembé - Ez is a nyeregyed része - mondta, majd röviden megcsókolt. Teljesen összezavarodtam és el is vörösödtem, amit ő is tökéletesen látott, mivel hamar el is húzódott tőlem.

- Gyere - mondta, majd a közelben álló emelvény felé vezetett. A nézők körülöttünk hangosan éljeneztek, mind a győzelmemet, mind Camil csókját ünnepeelve. Mikor kissé lehiggadtam, sikerült kiböknöm egy választ.

- Ezt bármelyik másik versenyző is megkapta volna? - incselkedtem vele.

- Dehogy, te bolond, ez csak a győztesnek jár - kacsintott rám.

- Tudod, hogy értettem - mormogtam. Felléptem az emelvényre, ahol egy

másik lánytól átvettem a nyereményemet, egy fehér borítékba csomagolva. Nem számoltam meg, az most nem számított. Ekkor Keira lépett oda hozzám.

- Tudunk beszéni egy kicsit valahol nyugodtan? - kérdezte.

- Persze - mondtam zavartan. Nem tudtam mit szeretne. Kételkedtem, hogy az esete lennék, ráadásul biztosan látta azt a gyors csókot Camillel. A nézősereg mellett eloldalazva a közeli park szélére vezettem, ahol leültünk egy padra.

- Hallottál már a Thundervale-ről? - kezd bele minden kertelés nélkül.

- Igen, minden valamire való versenyző hallott már róla szerintem. Vagy legalábbis kellett volna neki.

- Remek! Kevesebb kell akkor magyaráznom - derült fel - ugyanis az egyik szervező vagyok. Átutazóban jártam erre és hallottam a versenyről, gondoltam megnézem.

Kicsit habozott, bizonytalanság érződött a hangjában. Felvontam a szemöldököm.

- Általában hivatalos megmérettetéseken, alapos háttérellenőrzéssel szokott ez menni, viszont látva a mai teljesítményedet és amit Camiltól hallottam, az alapján szeretnék téged meghívni az újoncok közé.

Folytatta volna, viszont annyira megörültem a hírnek, hogy felpattantam a padról és a levegőbe öklöztem.

- IGEN! - kiáltottam - Nagyon szívesen elmennék. Köszönöm!

Elmosolyodott öröme látta, majd folytatta.

- Ez remek! Habár nem elég, hogy most itt meghívlak, részt kell vened több próbán is majd a völgyben. Ráadásul nem fognak rád jó szemmel nézni, ugyanis ígyis van elég újoncunk.

- Nem érdekel, az, hogy meghívsz, már nekem éppen elég. És ne aggódj, ha olyan balfékek lesznek a próbákon, mint itt, akkor simán megnyerek mindent!

- Azért ne bízd el magad! - mosolyog, majd feláll. Beletúrt a fekete kezításkájába és félbehajtott lapot húzott elő. Turkált még egy darabig, majd egy tollal is előrukkolt. Leguggolt a pad mellé, kiterítette a lapot és írni kezdett. Mikor végzett, a kezembe nyomta a papírt.

- Pont egy hét múlva lesz az első verseny. Amikor megérkezel, ezzel a biztonsági örök be fognak majd engedni. A számomat is odaírtam, hívj, ha odaérsz. Ott találkozunk! - búcsúzott, majd elsétált. Kihajtottam a lapot.

Én, Keira Harrison, ezúton Liam Davis-t a Thundervale újoncának nyilvánítom és részt vehet a július 3-án tartott selejtező versenyen. Ezen jogot egy houstoni utcai versenyen mutatott teljesítménye és elbeszélések alapján korábbi versenyeken elért helyezése alapján szerezte meg. Szabadon beléphet a Thundervale völgy területére, a tudása megfelelő és kezekedem érte.

A lap alján Keira aláírása és telefonszáma szerepelt. Könnybe lábadt a szemem. Sokat hallottam már Thundervale-ről és vágytam rá, hogy egyszer ott is megmutathassam a tudásom, de tudtam, hogy az esélyem erre szinte nulla. Mégis, az a kevéske esély is elégnek bizonyult. Megmutathatom, mit tudok egy olyan helyen, ami számít is. Ha kell, elszököm otthonról.

Megkerestem Camilt és elmondtam neki, mi történt, majd megmutattam neki a levelet. Látványosan lelkendezett, elárulva, hogy tudott róla.

- Elmondta nekem hogy kicsoda én meg megpróbáltalak jó színben feltüntetni. Amikor nyertél, csak ennyit mondott nekem: „meggyőztél”. De akkor is gratulálok

még egyszer!

- Köszönöm. Hogy beszéltél vele, azt is. Tudod... - kezdtem bele kissé zavarban
- Régóta szerettelek volna már megkérdezni... Volna kedved elmenni velem valamikor egyet kávézni? Segíthetnél megtervezni az utat Kaliforniába - próbáltam kissé leplezni a meghívást egy randira.

- Tervezgetés nélkül is bármikor szívesen töltök veled időt - közölte - de holnap megfelel? Délután kettő körül?

- Tökéletesen - válaszoltam. Az arcom lángolt addigra a nyílt válaszából. Felnéztem, hogy leplezzem, ekkor vettem észre, hogy egy kávézó előtt ácsorgunk. Elvigyorodtam.

- Itt mondjuk megfelel? - mutattam az épületre, mire elnevette magát. Gyönyörűen festett. Egyre jobban elkezdett nevetni, én meg nem értettem, miért. Megint felpillantottam. A kávézó neve „A Sors keze” nevet viselte. Erre én is elnevettem magam, a körülöttünk állók pedig furcsán néztek ránk. Nem érdekelt, így is ez volt életem legboldogabb napja.

3. Magültetés

Ahogy másnap reggel felébredtem, az első dologom az volt, hogy újra elolvastam Keira levelét. Az egész egy álmnak tűnt, mégis, a bizonyíték itt volt a kezemben. Nem tudtam egyszerűen elhinni, hogy ekkora szerencsém lehet. Fülig ért a vigyorem egész délelőtt, reggeli közben, majd utána végig, miközben az autómát néztem át. Habár imádtam, sajnálatos módon folyamatos ápolásra volt szüksége, különösen a verseny után. A forgódugattyús motor ugyanis zabálta az olajat, ráadásul az új turbó miatt nagyobb volt az esélye, hogy a légbeömlők, esetleg az üzemanyagcsövek eldugulnak, így minden alkalommal alapos átvizsgálásra és karbantartásra volt szüksége. Így hát ezzel is töltöttem el az egész délelőtti időt, a garázsban dolgozva, miközben a rádió is hangosan szólt. Általában csendben dolgozom, de aznap annyira jó kedvem volt, hogy nem tudtam mit csinálni vele. Mire végeztem, már nem volt sok időm a randimig, úgyhogy egy gyors zuhanyozás után a hómon alá csaptam a laptopom és elautóztam „A Sors keze” kávézóhoz. Mikor beléptem, Camil már ott ült az egyik asztalnál. Integetett mikor észrevett, majd odamentem hozzá. Megölelt, aztán engedett csak leülni. Ilyen se volt még soha.

- Hogy érzed magad? - kérdezte.

- Soha jobban! És ennek nem csak a tegnapi nyeresémhez van köze... - válaszoltam kissé sejtelmesen. Elmosolyodott, aztán hirtelen elkomorult az arca.

- A szüleiddel mi lesz? Amit meséltél, az alapján nem fognak elengedni.

- Tudom - sóhajtottam - viszont nem érdekel a véleményük. Elmondom nekik majd este, aztán ha nemet mondanak, akkor kiszököm és elmegyek. Eddig sem tudtak visszatartani, ez pedig életem legnagyobb esélye.

- Remélem azért beleegyeznek. Csak megértik, hogy ez milyen fontos számodra.

- Ehh, eddig se értették meg sajnos.

- Mit hozhatok nektek? - lépett oda mellénk egy magas, barna hajú srác, fekete kötényben.

- Egy espressót kérek - fordult felé Camil.

- Én pedig egy sonkás szendvicset és egy feketét - adtam le a rendelést, majd Camil felé fordultam - bocsi, annyira lefoglalt a kocsikarbantartása ma reggel, semmi időm nem maradt ebédelni.

Erre csak legyintett. Hamar megkaptuk a rendelésünket és kellemesen elbeszélgettük az időt. Mikor már jól laktam és a kávé is elfogyott, Camil kérdően nézett rám.

- Van terved hogy hogyan juss el Thundervale-be? Tegnap kicsit utánanéztem és eléggé messze van, egészen a nyugati parton, San Diego felett.

- Tudom... De épp ezért hoztam ezt - tettem a kezem a laptopra - hogy segíts nekem megtervezni az utat.

Megnyitottam a térképet, majd kicsit szégyellősen átültem mellé, hogy együtt tudjuk nézni a képernyőt.

- Mindenképp kell legalább egy éjszakát pihened valahol - tervezte meg az útvonalat - vagy inkább kettőt.

- Miért, éjjel nem vezethetek? Tudod jól, milyen jól megy - néztem rá kihívóan.

- Csak akkor meg ilyen jól ha nem vagy már teljesen fáradt amiatt, mert egész nap vezettél eleve. Viszont... - merült el a térkép rejtelmeiben egy pillanatra.

- Igen?

- Arizonában, nem messze Új-Mexikótól lakik az egyik nagynéném. A kedvemért szívesen vendégül látna téget. Vagy akár minket.

- Minket? Te is jössz?

- Nagyon szívesen elmennék veled, de nem, úgy értem, lehet hogy elkísérnélek hozzájuk, ott alszol egy éjszakát, másnap pedig mész tovább, én meg majd hazajövök valahogy. Rég jártam náluk és kevésbé lenne fura, hogyha én is ott vagyok.

- Nagyon örülnék neki ha elkísérnél.

- Sajnos azonban nem lenne egyenlő akkor az út - folytatta - ugyanis folyamatosan vezetve egy teljes nap, mire elérnél Thundervale-be, így viszont pont nem kétszer tizenkét óra lenne, hanem tizenöt és kilenc másnap.

- Az nem olyan nagy baj. De te hogy fogsz visszajönni akkor?

- Repülővel. Nem messze tőlük van egy reptér, meg hát itt is van egy.

- Megérné ez neked? Boldog lennék, ha jönnél, de ez nagyon hosszú út ráadásul a repülőjegy se olcsó.

- Tizenöt óra összezárva veled egy kocsiban bármilyen pénzt megérne! - kiáltott fel, mire én fülig vörösödtem. Kicsit habogva sikerült válaszolnom neki.

- Rendben, ha a nagynénédnek is jó, akkor mehetünk így ketten. Beszélsz vele?

- Persze, még ma. Tudom, hogy függetlenül a szüleid hozzáállásától te akkor is elmész - bökött oldalba.

Aznap este idegesen vártam a vacsorát. Felkészültem a hosszas győzködésre és veszekedésre, már amennyire tudtam, ráadásul rengeteg információnak néztem utána Thundervale-el kapcsolatban, főleg a baleseti statisztikákat kerestem. Tudtam, hogy az egyetlen, amivel sikerülhet meggyőznöm őket, az az alacsony baleseti és sérülési arány. Szerencsémre ez a valóságban is így volt, ritkán történtek emberi sérülések a versenyeken, nagyjából évente két-három alkalommal, halálos baleset viszont nem volt az elmúlt öt évben. Ezzel akár esélyem is lehet meggyőzni őket. Viszont nem akartam siettetni a dolgot, hagyni akartam, hadd menjen a beszélgetés a maga módján. Péntek lévén anyáék már útközben, a munkából hazafele megrendelték a pizzát, így az nagyjából egyszerre érkezett meg velük. Épp letettem az asztalra az illatozó dobozokat, amikor hallottam, hogy leparkolnak a ház előtt. Hamar asztalhoz ültünk, feltárva az óriás és a normál méretű pizzát. Apával osztottam egyen, míg anya ette a normál méretűt.

- Mi történt a kezekkel? - vettem észre apa karján egy kisebb kötést.

- Egy kis karcolás. Volt egy német juhászunk, eléggé előrehaladott állapotban, pedig már beadtunk neki egy új formulát. Ketrektakarítás volt, mikor ki akartam venni nekem ugrott, megkarmolt, majd elszaladt. Sajnos valahogy kijutott az épületből, azóta nem találják.

- Téged meg gyorsan be is kötözték.

- Kis karcolásnak állítja be, de így is nagyon vérzett. Én kötöttem be neki - kapcsolódott be a beszélgetésbe anya is.

- Eltúlzod a dolgot. Nem is vérzett annyira.

- Persze - nevetett fel anya - csak szédültél a vérvesztéstől és le kellett ültessünk.

- De már jobban vagyok, mint látod.

- Még szerencse. És mi lesz a kutyaival? - nyúltam egy újabb szeletért.

- Semmi. Egy csapat kereste ma délután, holnap meg ki fognak helyezni gyógyszerket a megelőzésre a környező erdőben. És bejelentik, hogy ne nagyon járjon most senki arra.

- Remélem nem lesz baj ezzel - mondtam.

- És neked milyen napod volt? - áztatta el ketchuppal a pizzáját anya.

- Reggel a kocsit szerelgettem, aztán délután egy barátommal volt találkozáom
- mivel Camilt csak a versenyekről ismertem, nem mondhattam el a szüleimnek.
- Az tök jó! És mit csináltatok?
- Kávéztunk, beszélgettünk.
- És lesz következő alkalom? - nézett rám anya cinkosan. Elvigyorodtam.
- Lesz, persze - feleltem. Kis habozás után folytattam, félig meddig témát váltva.

- Kérhetek egy szívességet?
- Bármit, szívem, tudod.
- Elmesélhetek úgy valamit az elejétől a végéig, hogy nem vágtok közbe?

Meglepett pillantásokat kaptam válaszul, majd apa bólintott. Mély levegőt vettem és belekezdtem.

- Tegnap éjjel részt vettem egy versenyen. Nem történt semmi veszélyes - tisztáztam gyorsan, látva az elsötétülő tekinteteket - viszont volt ott egy nő, aki a verseny után beszélt velem. Láttam, ahogyan győztem és adott egy meghívást egy eseményre, Thundervale-be. Az egy hatalmas hely, csak és kizárólag versenyeknek, a lehető legjobban biztosítva - kezdtem hadarni - ahová csak a legeslegjobb sofőrök jutnak be. Azt mondta Keira, ez a nő aki ott volt tegnap este, hogy nem szoktak így meghívni senkit, ahogy engem most, viszont annyira lenyűgöztem, hogy megérdemlem szerinte. Meg akivel ma randiztam, azt a lányt is onnan ismerem - tettem hozzá kicsit kifulladásra.

Döbrent csend volt pár másodpercig, amíg a szüleim feldolgozták az eseményeket. Elkezdtem remegni az idegességtől, a tenyerem izzadt.

- Nem - vágta ketté a feszült csendet anya hangja.

- De... - kezdtem.

- Nem. Ezt már megbeszéltük, nem versenyezhetsz többet. Csalódtam is most benned.

- Thundervale a világ legrangosabb versenyének ad otthont, végre lenne esélyem kezdeni is valamit magammal és a tehetségemmel! Látod, ha ennek a helynek a vezetőjét sikerült lenyűgöznöm, az csak nagy szó lehet!

- Biztos részeg volt, vagy hasonló, máskülönben nem tett volna ilyet. Nem mehetsz, veszélyes.

- Nem veszélyes annyira mint beállítjátok - csattantam fel - utánanéztem, az átlag két-három sérülés évente, amik ráadásul nem is annyira súlyosak, a legrosszabb amit találtam, hogy egy srácnak mindkét lába eltört, de fel is épült teljesen!

- Csak szerencséje volt. Akármikor történhet komolyabb baleset is - szállt be apa is a vitába.

- Nem fog! Míg itt csak ímmel-ámmal foglalkoztak a biztonsággal, ott szinte már egy osztag van fenntartva az autók és a pálya biztonságának felügyelésére. Rengeteg eseményről olvastam, hogy elmaradt vagy elhalasztották, mert nem voltak megfelelőek az örölmények.

- Ha ennyire nagy dolog ez, miért nem hallottunk még soha róla?

- Talán ha mással is foglalkoznátok, nem csak a munkátokkal, meg azzal hogy engem piszkáltok, hogy menjek egyetemre, akkor hallottatok is volna róla.

- Pedig azt kéne tenned, nem ezzel foglalkozni.

- Márpedig nem fogok egyetemre menni, ebben biztos vagyok. Nem akarom feladni az álmaimat. Te sem adtad fel - néztem apa szemébe - és látod, mi mindenre vitted. Papa támogatott téged, még akkor is, ha nem igazán tetszett neki az ötlet. Te is megtehetnéd ugyanezt - süppedtem vissza a székembe. Kifogytam az érvekből, nem volt már erőm tovább vinni ezt a harcot, pedig szükségem volt rá. Apára sandítottam. Sikerült elültetnem egy magot benne az utolsó mondatommal,

innentől rajta múlt a dolog. Anya viszont, látva, hogy kifogytam, újult erővel támadt.

- Megérné neked meghalni az álmaid felé vezető úton, vagy jobb esetben csak súlyosan megsérülni? Nem akarunk elveszíteni, úgyhogy jobb ha lemondasz erről.

Mivel nem tudtam erre már mit mondani és a pizzámat is befejeztem, felálltam, megköszöntem a vacsorát majd inkább bevonultam a szobámba. Lefeküdtem az ágyra, a párnámba fúrva a fejem. Könnyek szúrták a szemem. Nem hittem el, hogy ennyire érzéketlenek legyenek, minden remény, ami tegnap este óta bennem volt, hirtelen szertefoszlott. Egy dolog maradt hátra, a megszökés, amihez viszont nem füllöt nagyon a fogam. Szívesebben búcsúztam volna el anyáéktól, mentem volna el a támogatásukkal. Így azonban nem sok esély maradt erre.

Ahogy feküdtem ott, a gondolataimból apa hangja rázott fel. Általában nem szoktam hallani, ha a konyhában beszélgetnek, ez azt jelentette, hogy épp veszekednek valamin. A szavait nem értettem ugyan, viszont egy kis remény feléledt bennem. *Nem szabad* - szidtam magam érte. *Biztos, hogy apa sérülése miatt veszekednek. Nem akarja, hogy anya újra kifertőtlenítse, vagy ilyesmi* - próbáltam lebeszélni magam a dologról. De az a kis reménysugár csökönyösen bennem maradt.

Már majdnem elaludtam, amikor halkán nyílt az ajtó. Apa lépett be, leült az ágyam szélére. Felé fordultam.

- Anyád épp zuhanyzik. Mi is volt a hely neve? - nyújtotta felém a telefonját. Gyorsan beírtam a keresőbe a „Thundervale” nevet, majd visszaadtam neki. Rápillantott, majd zsebre rakta.

- Jó éjt! - lépett ki az ajtón.

- Neked is - válaszoltam. Úgy látszott, a mag, amit elültettem, elkezdett csírázni. Ezek szerint tényleg miattam veszekedtek. Vagy, ami még rosszabb, apát azért érdekli Thundervale, mert meg akarja keresni Keirát és feljelenteni. Ezen a gondolon elvigyorodtam, majd átfordultam a másik oldalamra és elaludtam.